

JOHN LE CARRÉ

SILVERVIEW

JOHN LE CARRÉ

Silverview

Epíleg de Nick Cornwell

Traducció de Núria Parés

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Silverview*
Copyright © The Literary Estate of David Cornwell, 2021
Afterword copyright © Nick Harkaway, 2021

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.

Primera edició: gener del 2022

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.401-2021

ISBN: 978-84-297-7994-3

A les deu en punt d'un matí de pluja torrencial al West End de Londres, una jove amb un anorac balder i un mocador de llana que li tapava el cap avançava decidida sota el xàfec que queia a South Audley Street. Es deia Lily i es trobava en un estat emocional d'ansietat que per moments es convertia en indignació. Amb una mà arrecerada dins d'un guant es protegia els ulls de la pluja mentre examinava els números de les portes arrufant les celles, i amb l'altra empenyia un cotxet recobert amb una funda de plàstic on hi havia en Sam, el seu fill de dos anys. Algunes cases eren tan grandioses que no tenien cap número. D'altres tenien número, però pertanyia a un altre carrer.

Quan va arribar a un distingit portal amb el número pintat de manera inusualment clara en un pilar, va pujar-ne les escales d'esquena, estirant el cotxet cap amunt, va fer una ullada als diferents noms que hi havia al costat dels timbres i va trucar al de baix de tot.

—Empeny la porta, reina —va dir una veu amable de dona a través de l'intèrfon.

—Necessito veure en Proctor. M'ha dit que en Proctor o ningú —va dir la Lily, directament.

—Ara ve l'Stewart, maca —va anunciar la mateixa veu

tranquil·litzadora, i pocs segons després la porta de l'entrada es va obrir i va revelar un home alt i prim amb ulleres que rondava la cinquantena, amb el cos lleument desviat a l'esquerra i un cap llarg i afilat inclinat de costat amb una expressió encuriosida. Una dona madura i corpulenta amb els cabells blancs i una jaqueta de punt estava dreta al seu costat.

—Soc en Proctor. Necessites ajuda? —va preguntar, mirant cap al cotxet.

—Com ho sé que és vostè? —va preguntar la Lily com a resposta.

—Perquè la teva venerable mare em va trucar ahir al vespre al meu número privat i em va demanar que fos aquí.

—Però li va dir que estigués sol —va objectar la Lily, mirant la dona amb mala cara.

—La Marie es cuida de la casa. I no li fa res donar un cop de mà, quan cal —va dir en Proctor.

La dona va fer per ajudar-la però la Lily la va ignorar, i en Proctor va tancar la porta darrere d'ella després d'entrar. En el silenci del rebedor, la Lily va cargolar el plàstic cobertor del cotxet fins que el nen va quedar destapat del tot. Tenia els cabells negres i arrissats, i dormia amb una placidesa envejable.

—Ha estat tota la nit despert —va dir la Lily, mentre posava una mà al front de la criatura.

—És preciós —va dir la Marie.

La Lily va arraconar el cotxet a sota del forat de l'escala, on no hi havia tanta llum, i va furgar a la part de sota fins que en va extreure un sobre blanc sense cap nom escrit i el va donar a en Proctor. El seu mig somriure li recordava un capellà vell de l'internat a qui se suposava que havia de confessar els pecats. No li havia agradat mai l'in-

ternat ni aquell capellà, i ara tampoc tenia la intenció de fer cap esforç perquè li agradés en Proctor.

—Se suposa que m’he d’esperar aquí mentre ho llegeix —el va informar.

—Per descomptat —va dir en Proctor, afablement, mentre l’escodrinava a través de les ulleres—. I deixa’m dir-te que em sap molt de greu, de debò.

—Si té algun missatge de resposta, l’hi he de dir de paraula —va contestar—. No vol trucades de telèfon, ni missatges de text ni correus electrònics. Ni del Servei ni de ningú. Inclòs vostè.

—Això també és una bona llàstima —va comentar en Proctor, després d’uns instants de reflexió, i com si de sobte s’acabés d’adonar del sobre que tenia a la mà, el va palpar amb els dits ossuts i va dir—: Caram, fa un bon feix, la veritat. Quantes pàgines creus que hi ha?

—No ho sé.

—És paper de carta? —va preguntar, encara palpant el gruix—. No ho crec pas. Ningú no té paper de carta d’aquesta mida. Suposo que és paper de mecanografia normal.

—No l’he vist, jo. Ja l’hi he dit.

—Sí, esclar. En fi —va dir, amb una rialleta nerviosa que la va desarmar momentàniament—, som-hi doncs. Sembla que m’espera una llarga lectura. Et fa res si vaig a l’habitació?

En una sòbria sala d’estar que hi havia a l’altra banda del rebedor, la Lily i la Marie van seure davant per davant en unes butaques de quadres escocesos plenes de bonys i amb els reposabraços de fusta. Les separava una tauleta de vidre amb la superfície ratllada, on hi havia una petita safata amb un termos de cafè i galetes integrals de xocolata. La Lily no va voler res.

—Com es troba ella? —va preguntar la Marie.

—Va tirant, com es pot imaginar, tenint en compte que està a les acaballes. Gràcies.

—Sí, pobra, és ben fumut. Però com està, d'ànims?

—Té el cap ben clar, si es refereix a això. No li posen morfina, no l'aguanta pas. I sempre que s'hi veu amb cor, baixa a sopar.

—Ja és un gran què que encara estigui d'humor per fer els àpats, oi?

Incapaç de suportar més aquella conversa, la Lily va tornar cap al rebedor i es va ocupar d'en Sam fins que va aparèixer en Proctor. La seva habitació era més petita que l'altra i més fosca, amb unes cortines brutes i molt gruixudes. Vigilant de mantenir una distància respectuosa entre ells dos, en Proctor es va posar a la vora del radiador de la paret del fons. A la Lily no li agradava l'expressió de la seva cara. Sembla l'oncòleg de l'Ipswich Hospital, i el que està a punt de dir és exclusivament per als familiars més propers. Ara em dirà que la mare s'està morint, però això ja ho sé, per tant, què més em pot dir?

—Dono per fet que saps el que diu la carta de la teva mare —va començar a dir en Proctor rotundament, i ja no parlava com el capellà amb qui ella no es confessaria mai, sinó que ara semblava algú molt més real. I quan va veure que es disposava a negar-ho, va afegir:— Aviam, potser el contingut no, però sí que deus conèixer l'essència de la carta.

—Ja l'hi he dit —va contestar la Lily amb brusquetat—. Ni l'essència ni res de res. La mare no me n'ha dit res i jo no l'hi he preguntat.

Era el joc que solíem fer a la residència: quanta estona pots aguantar mirant fixament una altra noia sense parpel·lejar ni somriure?

—Molt bé, Lily, mirem's-ho d'una altra manera —va suggerir en Proctor, amb una paciència irriant—. No coneixes el contingut de la carta. No saps de què tracta, d'acord. Però segurament has dit a un amic o altre que havies de venir a Londres per entregar-la. A veure, doncs, a qui ho has dit? Perquè és necessari que ho sapiguem.

—No n'he dit absolutament res a ningú —va contestar ella, mirant directament cap al rostre inexpressiu de l'altra banda de l'estança—. La mare m'ha dit que no en parlés, o sigui que no ho he fet.

—Lily.

—Què?

—Sé ben poca cosa de la teva vida personal. Però el poc que sé, em revela que bé deus tenir una parella. Què li has dit a ell? I si és ella, què li has dit a ella? No pots pas desaparèixer de casa durant tot un dia, amb el panorama que teniu, sense cap mena d'excusa. Seria una reacció ben humana, la veritat, de dir al nòvio, a una amiga, o fins i tot a un conegut, «Saps què? He d'anar a Londres per entregar un sobre supersecret de la meva mare!».

—M'està dient que això és una reacció humana? Per a nosaltres? Parlar d'aquesta manera amb els altres? Amb un conegut? El que és humà és que si la mare em diu que no en parli amb ningú, jo no ho faci. A més, estic ben adoctrinada. Pels seus. Ben fixada. Fa tres anys em van posar una pistola al cap i em van dir que ja era prou gran per guardar un secret. I a més, no tinc parella ni cap colla d'amigues amb qui xerrar.

Una altra vegada el joc de la mirada.

—I tampoc n'he dit res al meu pare, si és això el que està a punt de preguntar-me —va afegir, en un to de veu que semblava més aviat una confessió.

—La teva mare t'ha especificat que no l'hi diguessis?
—va preguntar en Proctor, ara amb força més aspror.

—No m'ha demanat que l'hi digués, o sigui que no l'hi he dit. Nosaltres ho fem així. És tal com funcionem a casa. Anem de puntetes tota l'estona. Potser a casa seva també ho fan.

—Molt bé doncs, digues, sisplau —va continuar en Proctor, deixant de banda el que a casa seva feien o deixaven de fer—. Només per curiositat. Quin motiu has donat per venir avui a Londres?

—Es refereix a quina és la meva tapadora?

El rostre demacrat de l'altra banda de l'habitació es va il·luminar.

—Sí, suposo que és això —va admetre en Proctor, com si el concepte de la tapadora fos totalment nou per a ell, i a més, força curiós.

—Estem buscant una escola pel barri. A prop de casa meva, a Bloomsbury. Volem inscriure en Sam a la llista per a quan faci els tres anys.

—Magnífic. I ho faràs de debò? Buscaràs una escola? Hi anireu tu i en Sam per conèixer el personal i per apuntar-lo a la llista? —va preguntar en Proctor, ara fent el paper d'oncle interessat, i molt convincent, per cert.

—Depèn de com estigui en Sam quan sortim d'aquí.

—Fes-ho, sisplau, per poc que puguis —la va instar en Proctor—. Farà les coses molt més fàcils quan hakis de tornar.

—Fàcils? Què farà més fàcil? —Ja tornava a estar empipada.— Vol dir que serà més fàcil mentir?

—Vull dir que serà més fàcil no haver de mentir —la va corregir en Proctor, amb posat seriós—. Si dius que tu i en Sam aneu a visitar una escola i ho feu de debò, i des-

prés torneu a casa i expliqueu com ha anat, on és la mentida? Escolta, ja tens prou pressió a sobre. Amb prou feines puc imaginar-me com t'ho has fet per aguantar-ho tot.

Per un moment desconcertant, la Lily es va adonar que ho deia seriosament.

—En fi, la qüestió continua sent —va continuar en Proctor, tornant a la feina— quina resposta t'hauria de donar perquè la comuniquis a la teva mare tan extremament valenta. Perquè es mereix una resposta, i la tindrà.

Va fer una pausa com si esperés una mica d'ajuda per part d'ella. En veure que no en rebia, va prosseguir.

—I tal com has dit abans, només pot ser de paraula. I l'hi hauràs de transmetre a soles. Lily, em sap molt de greu. Puc començar? —Ho va fer de totes maneres.— La nostra resposta és un sí directe a tot. Per tant, tres sí en total. El seu missatge s'ha considerat seriosament. S'actuarà sobre les seves preocupacions i es compliran totes les seves condicions. Et recordaràs de tot això?

—Tinc bona memòria.

—I, per descomptat, un gran agraïment per la seva valentia i lleialtat. I per a tu també, Lily. Ho repeteixo, em sap molt de greu.

—I al meu pare? Què se suposa que li he de dir? —va preguntar la Lily, neguitosa.

Una altra vegada aquell somriure nerviós, com una llumeta d'advertència o d'alarma.

—Sí, mmm. Pots explicar-li això de l'escola que aniràs a visitar, oi? Al capdavant, és per això que has vingut avui a Londres.

*

Amb les gotes de pluja esquitxant-la des del paviment de la vorera, la Lily va caminar fins a Mount Street, on va aturar un taxi i li va demanar al taxista que la portés a l'estació de Liverpool Street. Potser sí que realment havia tingut intenció de visitar alguna escola. Ja no n'estava segura. Potser ho havia comentat la nit anterior, tot i que en dubtava, perquè llavors ja havia decidit que mai més no tornaria a donar explicacions a ningú. O potser la idea no se li havia acudit fins que en Proctor l'havia pressionat per justificar-se. L'única cosa que sabia era que no pensava visitar cap maleïda escola només perquè a en Proctor li convenia. A la merda amb aquesta excusa, i amb les mares moribundes i els seus secrets, i amb tot plegat.